

Vejen, var ganske tildækket af en Hyldebusk, der rakte højt op paa det næsten opædte Straatag. Her boede en enlig gammel Mand, som af Befolkningen kaldtes »Hønse-Lars.«

Navnet var ikke givet ham af Kærlighed; det var et Tyvsmærke. Men skønt han ellers var en ond-sindet Person, bar han det med den Taalmodighed, som lang Vane giver. Kun faa huskede længer, hvad han egentlig hed.

Den unge Præst havde mange Gange uden Held forsøgt at faa denne Mand i Tale. Skønt den Gamle var bleven værkbruden og ikke mere færdedes udenfor Hjemmet, havde han for det meste fundet hans Dør laaset, og ingen havde svaret, naar han bankede. Undertiden havde Gamlingen siddet udenfor paa Dørstenen og bundet Sivmaatter eller flettet Vidjekurve; men han havde aldrig været til at slaa et Ord af. Hverken sit Goddag eller sit Farvel havde Præsten faaet Svar paa. Saasnart han begyndte at tale til ham, vendte Manden sig bort og strittede Tobaksspyt ud gennem sine Tandstumper. Engang havde han lettet sig i Sædet og givet Svar med Bagen.

Men nu havde Pastor Gaardbo faaet at vide, at Hønse-Lars var bleven syg og laa paa sit Yderste. Han fandt ogsaa Døren aaben — han maatte bøje Hovedet for at komme ind ad den — og straks over-